

“Nghề dạy học như một con đò
Đưa khách qua sông rồi trở lại
Khách qua rồi khách đi mãi mãi
Có còn nhớ đến bến đò xưa?”

Làm nghề dạy học đến nay đã hơn hai chục năm - một chặng đường đã giúp tôi trải qua nhiều niềm vui, nỗi buồn...

Niềm vui trước tiên là khi được các em gọi tiếng “cô”, sự háo hức cho tiết dạy đầu tiên, rồi được đứng trên bục giảng nhìn xuống những ánh mắt hồn nhiên đang tập trung nghe mình giảng bài, được cầm cây bút đỏ ghi các điểm số, những lời nhận xét vào vở học trò, được nhận những bông hoa hái từ vườn nhà của các em, lời chúc mộc mạc, chân thành mang tặng cô nhân ngày 20/11. Niềm vui khi thấy học sinh hứng thú làm và làm tốt các bài tập. Rồi đôi lúc, chút buồn thoáng qua khi những lúc học trò mãi mê nói chuyện không chú ý nghe giảng, những lúc ra sức giảng bài nhưng học trò vẫn ngu ngơ chưa hiểu, những lời trách móc của cha mẹ học sinh hay một ai đó. Có những lúc cảm thấy bất lực khi chưa có phương pháp thực sự hiệu quả trong giáo dục học sinh khuyết tật hòa nhập. Đã có suy nghĩ định buông song từ trong sâu thẳm lại nhắc nhở bản thân cố gắng thêm chút nữa bởi mình chỉ vất vả một năm học nhưng gia đình các em - người thân của em đang từng ngày cố gắng tìm cách chữa chạy cả về tinh thần lẫn thể chất của em. Đồng thời trước những yêu cầu đòi hỏi của xã hội đối với sự nghiệp giáo dục nước nhà, đứng trước các cuộc vận động lớn của ngành, các nhà giáo đều hiểu rằng ngoài kiến thức, nhân

cách - tấm gương để thuyết phục học sinh, phụ huynh còn phải có lòng nhiệt huyết tình thương và trách nhiệm - yếu tố quyết định chất lượng giáo dục.

Lợi tri ân của xã hội với những người theo sự nghiệp "trồng người" là nét đẹp văn hoá, góp phần bồi đắp và tô đậm truyền thống văn hoá "Côn sư trọng đạo" của dân tộc Việt Nam. Mỗi dịp kỉ niệm Ngày Nhà giáo Việt Nam 20-11, trước sự quan tâm của toàn xã hội, niềm vui, hạnh phúc lại trào dâng, rạng ngời trên mỗi gương mặt thầy cô - điểm tựa tinh thần vững chắc, tiếp thêm sức mạnh, lòng yêu nghề và khát khao cống hiến của các thầy cô với sự nghiệp giáo dục. Đó là niềm vinh hạnh, tự hào về vị trí, vai trò của mình đối với sự nghiệp "trồng người". Nhưng trách nhiệm cũng không kém phần lớn lao, nặng nề, trăn trở của mỗi người thầy - "Nghề cao quý nhất trong các nghề cao quý" - Người thầy giáo dạy học trò của mình đâu phải chỉ có dạy kiến thức, quan trọng hơn là dạy làm người.

Ai dám khẳng định nghề dạy học là nhân nhã? Nhưng có ai đó có hỏi bạn muốn đổi nghề? Thì tôi trả lời rằng: "Nếu chọn ra danh sách những ai yêu nghề nhất thế gian này là tôi và các bạn". Bởi ngày lại ngày bước chân lên bục giảng trong tôi có thêm hạnh phúc, niềm vui mới. Những khám phá mới mẻ từ bài giảng, những ánh mắt say mê, háo hức từ tâm hồn trong trắng của học trò, đó chẳng phải là hạnh phúc của người thầy hay sao?

Hải Phòng, 20/11/2023

Phạm Chi Huệ